

ΠΑΥΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΙ ΦΑΡΡΕΡ, της Γαλλικής Ακαδημίας

ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ... ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ

ΤΑΝ θγήκε από τη φυλακή ο ναύτης Ραούλ Μπρελάν, ένα τρελλό κι' αγύριστο κεφάλι που έκλεβε τις καρδιές των γυναικών και ξευχτούσε δίχως άδεια στα μπάρ της Κυανής Ακτής, όπως όταν ήταν πολίτης, κάποιος αξιωματικός του υπουργείου των Ναυτικών, μακρυνός συγγενής του, τον έστειλε ν' αναλάβη υπηρεσία σ' ένα πολεμικό, στο θωρηκτό «Ατρόμητος» για ν' απομονωθή έτσι από τον κόσμο και ν' αφήσει ήσυχες τις γυναίκες, καθώς και τις μαρκησίες ντε Ρουφόρ,

τις θείες του, που υναστάτωναν όλον τον κόσμο, κάθε φορά που ο αγαπημένος τους Ραούλ περνούσε από το ναυτοδικείο για τις τρέλλες του.

Ο κυβερνήτης του «Ατρομήτου», ο αγαθός πλοίαρχος Γκραλέκ, που ήξερε μια από τις θείες του Μπρελάν, μόλις έλαβε την διαταγή της τοποθετήσεώς του στο πολεμικό, τον έκάλεσε στο γραφείο του και με ύφος που προσπαθούσε να το κάνει αόστηρο και άγριο, του είπε τα εξής:

— Μπρελάν, λένε πως είσαι αγύριστο κεφάλι. Σε προειδοποιώ ότι δεν θα τα περάσουμε καλά αν δεν φρονιμέψης. Σ' έχουν τσακίσει στις φυλακίσεις. Πρόσεχε! Γιατί αλλιώς κάποιον θα πάρη ο διάβολος από δω πέρα!... Σύμφωνα, λοιπόν, είσαι από μια πρώτης τάξεως οικογένεια και δεν πρέπει να την ντροπιάζης. Μου είπαν ότι είσαι καλός δύτης. Είμαι πρόθυμος να το πιστέψω: θα περιμένω ωστόσο να σε δω στις καταδύσεις σου. Και τώρα... κανονική μεταβολή!

Έτσι πέρασαν δεκαπέντε ημέρες χωρίς κανένα εξαιρετικό γεγονός. Ο Ραούλ Μπρελάν, που από τρέλλο πάλι είχε εκπαιδευθή ως δύτης, φρόντιζε τώρα για το σκάφανδρο του, όπως πρόσεχε άλλοτε το φράκο του. Μά είχε ένα παράρανο. Ο ναυτικός σάκκος του ήταν μικρός και δεν χωρούσε πειά όλα τα πράγματά του. Ο κανονισμός όμως ήταν αυστηρός κ' έτσι ο Μπρελάν έπρεπε να οικονομηθή όπως ένόμιζε καλύτερα.

Σ' αυτό τώρα το μεταξύ, έφθασε στο θωρηκτό η είδησις ότι ένας πολιτικός αντιπρόσωπος της Γαλλίας στη Συνδιάσκεψι των Αφοπλισμού, που καθόταν στη Νίκαια, θα περνούσε από την Τουλών και με την ευκαιρία αυτή θα έκανε μια επιθεώρησι στον «Ατρόμητο».

Αμέσως λοιπόν ο κυβερνήτης Γκραλέκ, διέταξε γενική καθαριότητα. Ο «πασάς», όπως έλεγαν τον πλοίαρχο οι ναύτες του, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να φωνάζη από το πρωί ως το βράδυ και να μοιράζη «κρατήσεις» και «όχτάρες».

Τέλος, το καράβι πλύθηκε, λουστραρίσθηκε κ' έλαμψε, σαν εκείνα τα μντέλλα που είνε μέσα στις γυάλες του υπουργείου των Ναυτικών.

Ο «πασάς» έμεινε ευχαριστημένος και δίχως άλλο, θα έδινε διαταγή, για διπλό σουσιότιο, αν ξαφνικά δεν στεκόταν στενοχωρημένος στην αίθουσα των όπλων, ανάμεσα σε δυο παληά πολεμικά τσεκούρια.

— Έδω χρειάζεται κάτι... ψιθύρισε ξύνοντας τα γένηια του. Δεν έρω τι λείπει, μά βλέπω πως πρέπει να βάλουμε κάποιο στόλισμα...

— Έχω μια ιδέα, κύριε κυβερνήτη, έκανε αμέσως ο υπασπιστής του. Να βάλουμε έδω πέρα το σκάφανδρο, όρθιο, φουσκωμένο άερα μ' ένα μακρύ μεσαιωνικό πέλεκυ στο χέρι. Έτσι

κάναμε και την άλλη φορά, στο «Θάρρος», όταν ήρθε ο ύπουργός...

— Μπράβο! Αυτή είνε μια πρώτης τάξεως ιδέα! Είμαι σύμφωνος!...

Κι' ο πλοίαρχος Γκραλέκ κάλεσε τον δύτη Μπρελάν και του είπε:

— Να φουσκώσης το σκάφανδρο σου και να το τοποθετήσης έδω πέρα!...

— Μάλιστα, κύριε κυβερνήτη! Μή σάς νοιάζει!... Έκανε με υπερβολικό ζήλο ο Ραούλ.

Έπειτα όμως είδε πως τα πράγματα δεν ήταν και τόσο εύκολα. Μέσα στο σκάφανδρο είχε βάλει μερικά πράγματά του, που δεν χωρούσαν στον σάκκο του. Τι θα έκανε τώρα; Ποι θα έκρυβε αυτόν τον «θησαυρό» του; Μπᾶ! Θα τον άφηνε εκεί μέσα. Άλλωστε κανείς δεν θα κυταλάβαινε τίποτε, γιατί ο ίδιος θά φούσκωνε και θα τοποθετούσε το σκάφανδρο.

Μόλις τελείωσε λοιπόν αυτήν τη δουλειά, πήγε και βρήκε τον φροντιστή, έναν παληό φίλο του και τον ρώτησε:

— Δεν μου λές, έσύ ποι τα ξέρεις όλα, ποιός είνε ο πολιτικός που θάρθη να κάνη επιθεώρησι;

— Μπᾶ! Δεν ξέρεις; άπόρησε εκείνος. Είνε, παιδί μου, ο Βερντιέ, ο βουλευτής της Νίκαιας!...

Ο Βερντιέ!... Μά ήταν δυνατόν; Αυτό πειά ήταν από τ' άπίστευτα!... Κι' ο λόγος ήταν ότι ο Ραούλ Μπρελάν ήξερε ποιός

ήταν ο Βερντιέ, δηλαδή ήξερε τη γυναίκα του. Έδω κ' έξη μήνες, που ήταν άκομη πολίτης, είχε με τη φλογερή κ' ελαφρόμυαλη Τερέζα Βερντιέ μια ώμορφη έρωτική περιπέτεια. Την είχε γνωρίσει σ' ένα τσαί, στις θείες του, της είχε έξομολογηθή τον έρωτά του κ' είχε περάσει μαζί της άλλισμόνητες στιγμές. Έπειτα, έφυγε για να πάη να υπηρετήση στο ναυτικό, παίρνοντας μαζί του μια φωτογραφία της. Α! η Τερέζα! Τη φλογερή γυναίκα!...

Την άλλη ημέρα λοιπόν, όταν η άτμάκατος του λιμεναρχείου έφθασε κοντά στο θωρηκτό, το φουσκωμένο σκάφανδρο φύλαγε σαν μεσαιωνικός ίππότης μέσα στην αίθουσα των όπλων.

Ο Βερντιέ, ύπουργός άνευ χαρτοφυλακίου στη Ναυτική Συνδιάσκεψι, άνέθηκε στο πολεμικό και διπλωμάτης όπως ήταν, έσφιξε άμέσως το χέρι του κυβερνήτη Γκραλέκ.

— Αγαπητέ μου φίλε, του είπε, τα θερμά μου συγχαρητήρια! Έχετε το καλύτερο ήρωα! Έπιθυμώ να το θαυμάσω κ' έγώ. Έπιτρέψατέ μου ν' άρχίσω από αυτήν την αίθουσα των όπλων.

Μά μόλις προχώρησε λιγάκι, στάθηκε μπροστά στο σκάφανδρο μ' άνοιχτό στόμα.

— Μπᾶ! έκανε. Αυτός ο μεσαιωνικός ίππότης είνε ύπέροχος!

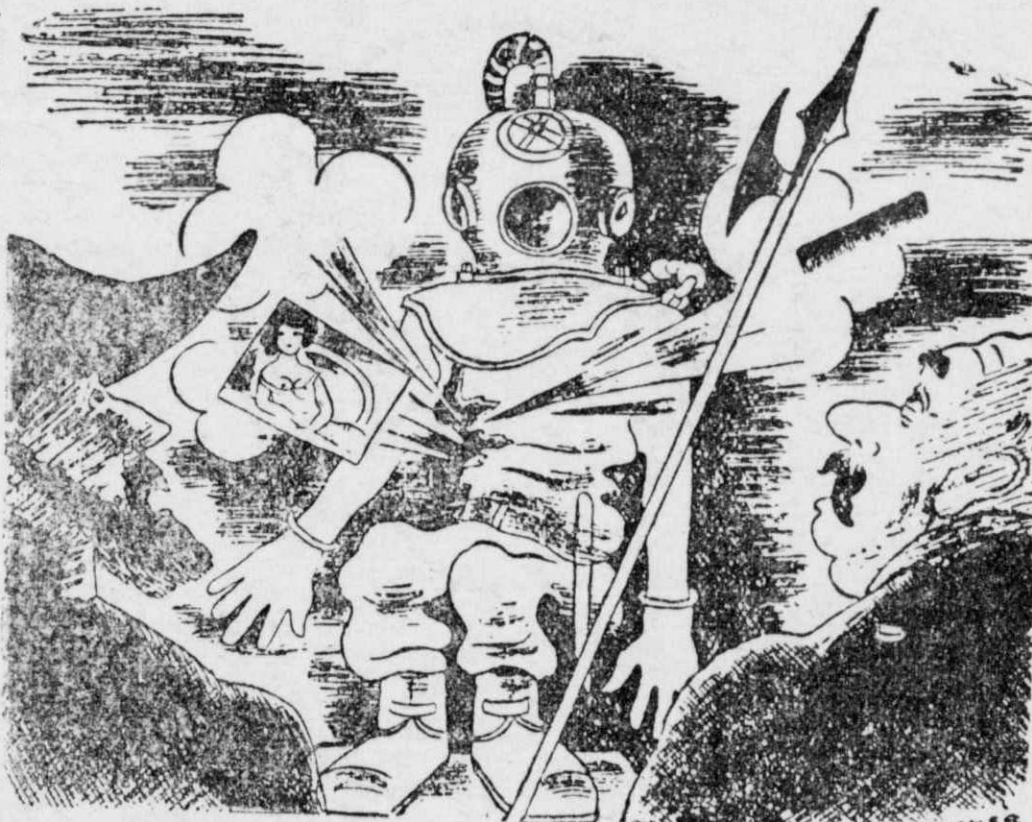
Κι' ούτε πρόσεξε φυσικά τον Ραούλ Μπρελάν που στεκόταν δίπλα του, άκίνητος, σε στάσι προσοχής και κάνοντας το σχήμα. Περιττό να πούμε ότι μόλις κατάφερε να συγκρατήση τα γέλια του...

Ο «πασάς», ο κυβερνήτης Γκραλέκ, του έρριξε μια άγρια ματιά και κατόπιν έτόλμησε να έξηγήση στον άνεκδιήγητο Βερντιέ:

— Σάς ζητώ συγγνώμη, έσοχώτατε, μά αυτό έδω πέρα δεν είνε μια μεσαιωνική πανοπλία. Είνε ένα σκάφανδρο... Ένα σκάφανδρο φουσκωμένο με άερα...

Μά ο «πασάς» δεν μπόρεσε να συνεχίση. Εκείνη τη στιγμή άντίχησε μια τρομαχτική έκρηξις. Σάν να ήθελε να επιθεβαιώση τις έξηγήσεις του πλοίαρχου, το σκάφανδρο, που είχε τοποθετηθή κοντά σ' ένα σωλήνα της θερμάνσεως, έσκασε ξαφνικά σαν μπαλλόνι κι' άρχισε να καταρρέη.

(Συνέχεια στη σελίδα 45)

Το σκάφανδρο έσκασε ξαφνικά σαν μπαλλόνι...

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 31)

καί κλείνοντας τὰ μάτια, ἔπασσε μέσα στο ποτάμι...

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀνρί, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μέτραγε καὶ ξα-
ναμέτραγε τὰ λεφτά του. Τὰ εὔρισκε σωστὰ. Τὸ πιὸ περίεργο
μάλιστα ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶδε καὶ τὸ πα-
λὸ ἑκατοστάρικο πού εἶχε δώσει τῆς Βάντας, γιὰ τὸ μηνιά-
τικό της. Τὸ γνώρισε εὐκολὰ γιατί ἦταν γεμάτο κόκκινες μελα-
νιές.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! ψιθύρισε στὸ τέλος.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γιὸ τοῦ.

— Ἐσύ, τί λές, Ἀνρί; τὸν ρώτησε.

— Ἐγώ; Τίποτε. Δὲν ξέρω τίποτε... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος
μὲ ἀπάθεια.

Μὰ, ἀπὸ τότε, ἐκεῖνο τὸ ψέμα, ἔμεινε μέσα του σὰν ἕνα δη-
λητήριο...

— Μαντεύω... ψιθύρισε ὁ δόκτωρ Ζανέ. Ὁ Ἀνρί εἶσατε ἐσεῖς.
Βασανίζετε διαρκῶς ἀπὸ τὸ ψέμα πού εἶπατε. Σὰς τύπτει ἡ
συνείδησίς σας γιὰ τὸν θάνατο τῆς Βάντας... Κι' αὐτὴ ἡ ἰδέα,
πὼς ἐσεῖς εἶσατε ὑπαίτιος τοῦ θανάτου της σὰς φέρνει διαρκῶς
ἀτυχία, γιατί δὲν σὰς ἀφήνει νὰ σκεφθῆτε καθαρὰ, γιατί πα-
ραλύει κάθε προσπάθειά σας... "Ἐπρεπε νὰ μιλήσετε. "Ἐπρεπε
τότε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Τώρα πειὰ εἶνε ἀργά... Θὰ τιμωρη-
θε διαρκῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σας. Λυποῦμαι πολὺ, μὰ
δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβληθῶ
στὴ συνείδησί σας...

Ὁ Ἀνρί Σελλιέ, τότε, πὸ χλωμὸς ἀπὸ πρῶτα, ἔσκυψε τὸ
κεφάλι καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, γιὰ νὰ συνε-
χίσῃ τὸ μαρτύριο τοῦ ἐξιλασμοῦ του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά σω-
τηρία, γιατί τὸν τιμωροῦσε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς του!

ΜΩΡΙΣ ΛΕΣΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

ἐκεῖ πού σκότωσε, σὰν νὰ τὸν τραβάει τὸ αἷμα τοῦ θύματός
του. Ὁ παγερὸς ἀέρας ζέσκιζε τ' ἀδυνατα πνευμόνια της. Κι'
ὡστόσο δὲν γύριζε στὸ σπίτι της. "Ἦθελε νὰ μάθη.

"Ἐνα ἀδέσποτο σκυλί, πού πήδησε ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα φράχτη,
τὴν τρομοκράτησε. Ἡ Ζαννέττα, τρελλὴ ἀπὸ τὸν πανικό της, τὸ
ἔβαλε στὰ πόδια καὶ γύρισε στὸ σπίτι της. Λαχανιασμένη, ἄ-
σπρη σὰν τὸ πανί, δίχως δύναμι, στηρίχτηκε στὴν κορνίζα τῆς
πύρας γιὰ νὰ μὴν πέση. Μὰ καθὼς ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ κα-
τῶφλι, ἄκουσε θήματα πίσω της. Κι' ἀπότομα ὁ Φυρνιέ, ὁ ἐρ-
γολάβος, παρουσιάσθηκε μπροστά της.

— Ζαννέττα, τῆς εἶπε μὲ μιὰ παράξενη φωνή, τρέξε νὰ εἶδο-
ποιήσης τὴ Ζερμαίν. Εἶνε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της... Ξέρεις,
μάλ्लωσα μὲ τὸν Πιέρ καὶ τὸν χτύπησα... Ναι... "Ἐκανε σὰν
τρελλός... "Ἦθελε νὰ βρῆ στὸ σπίτι μου τὴ γυναῖκα του... Μιὰ
στιγμὴ μάλιστα ἔκανε νὰ μὲ χτυπήσῃ μ' ἕνα σκεπάρνι... Ἐγὼ
τότε τοῦ πέταξα ἕνα σίδερο... πού τὸν βρῆκε στὸ κεφάλι. Πή-
γαινε νὰ φωνάξῃ τὴ Ζερμαίν. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ζῆ πειὰ
ὁ ἄνδρας της. Πρυσπάθησα νὰ τὸν συνφέρω, μὰ δὲν κατάφε-
ρα τίποτε. Θὰ τὸν σκότωσα... Δὲν ξέρω... Εἶμαι σὰν τρελλός.
Τρέξε νὰ φωνάξῃ τὴ Ζερμαίν... Ἐγὼ φεύγω... Φεύγω μακριά...

Κι' ὁ ἐργολάβος χάθηκε γρήγορα, σὰν φάντασμα μέσα στὴ
νύχτα.

Ἡ Ζαννέττα ἔκανε νὰ φωνάξῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμη κοντά
της μὰ δὲν μπόρεσε. Ζαλίστηκε ξαφνικὰ καὶ σωριάσθηκε λιπό-
θυμη στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

ΟΙ "ΞΑΦΡΙΣΤΑΙ,, ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 23)

ὡστε τὸ μόνο πού θὰ μπορούσε νὰ μὲ τρομάξῃ εἶνε ἡ σκέψις ὅτι μπο-
ρεῖ μιὰ μέρα νὰ σὲ χάσω. Γι' αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ, νὰ κρατήσης αὐτὰ
τὰ κοσμήματα σὰν ἕνα μικρὸ δῶρο καὶ νὰ ἔρθῃς πάλι κοντά μου τὴν
ἠρημένη ὥρα. Κάθε στιγμὴ πού περνῶ μακριὰ σου, μοῦ φαίνεται
σὰν ἕνας αἰώνας».

Καὶ ὁ Φλωρινὸς πῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ χωρὶς φυσικὰ νὰ κά-
νῃ λόγο γιὰ τὰ κλεμμένα κοσμήματα.

Ὁ Ἀντρέ Φλωρινὸς μὲ τὶς λωποδυσίες του εἶχε κατορθώσει
νὰ σχηματίσῃ μιὰν κολοσσιαίαν περιουσίαν καὶ σήμερὰ ἔχει
ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του, ἔχει ἀγοράσῃ ἕναν τίτλο εὐγενείας καὶ
ζῆ σὰν καθαρὸαἰμος εὐγενής. Καὶ οἱ παλῆοι ἀστυνομικοὶ, ὅ-
ταν τὸν βλέπουν νὰ περνᾷ μὲ τ' αὐτοκίνητό του δὲν μποροῦν νὰ
συγκρατήσουν ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

Αὐτὰ μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ τοῦ «Μπελ-
βὺ» γιὰ τοὺς «ξαφριστάς» τῶν ξενοδοχείων. Καθὼς δὲ θὰ εἴ-
δατε, αὐτοὶ οἱ κακοποιοὶ εἶνε σατανικοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ... ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 29)

Ὁ Ραοῦλ Μπρελάν ὡστόσο δὲν γελοῦσε πειὰ.

Μὲ τὴν ξαφνικὴ ἔκρηξι τοῦ σκαφάνδρου εἶχαν ἐκσφενδονισθῆ
μπροστά στὰ πόδια τοῦ Βερντιέ τὰ πιὸ ἀλλοπρόσβλα πράγμα-
τα: ἕνα χτένι, ἕνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν, δυὸ-τρία μυρωμένα
γυναικεῖα μαντηλάκια καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλα: μιὰ φω-
τογραφία μιᾶς γυναίκας, μάλλον ἐλαφροντυμένης, εἶχε πέσει
μπροστά στὸ γυαλιστερὸ λουστρίνι τοῦ ὑπουργοῦ...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, καθὼς ἔσκυβε ὁ Βερντιέ νὰ σηκώσῃ τὸ ψηλὸ
καπέλλο του πού τοῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι, ἔρριξε μιὰ μα-
τιὰ στὴ φωτογραφία κι' ἀπόμεινε κατάπληκτος. Διάβολε! Πὼς
ἔμοιαζε αὐτὴ ἡ γυναῖκα τῆς... γυναίκας του! Μπᾶ! Αὐτὴ ἦταν:
ἡ γυναῖκα του! Ὁ Βερντιέ πήρε τὴ φωτογραφία καὶ κατακόκκι-
νος ἀπὸ τὴν ἔκπληξι του διάβασε τὴν ἀφιέρωσι. Ὁ γραφικὸς
χαρακτήρας τοῦ ἦταν γνωστός. Μόνο ἡ γυναῖκα του ἔγραφε
τόσο ἐπιτόλαια μ' ἕνα σωρὸ στολίδια καὶ καμπύλες. Ἡ ἀφιέρω-
σις λοιπὸν ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Στὸ γλυκὸ μου ἀγόρι πού μὲ ξετρεῖλλανε, ἡ Τερέζα του».

— Περίεργο!... ἔκανε ὁ Βερντιέ ξύνοντας τὸ μέτωπό του.

Κ' ἔπειτα συλλογίσθηκε:

— Μὰ πὼς μπόρεσε ἡ Τερέζα νὰ ἐρωτευθῆ ἕνα σκάφανδρο!..
Ἦταν δυνατόν; Γίνεται ποτέ; Καὶ ὅμως... Ἡ φωτογραφία ἦ-
ταν μέσα στὸ σκάφανδρο πού ἦταν φουσκωμένο μὲ ἀέρα!...

Αὐτὸ τὸ μυστήριον ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ καταπληκτικά. Ὁ Βερντιέ
κατόπι, κατάλαβε φυσικὰ τί εἶχε συμβῆ, μὰ θεώρησε πὸ ἀξι-
οπρεπὲς νὰ κάνῃ τὸ κορόιδο.

Μὰ ὁ «πασᾶς» πού μῆκε ἀμέσως στὸ νόημα, πῆγε νὰ σκάσῃ
ἀπὸ τὴ λύσσα του. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ κάνῃ τίποτε, γιατί
φοβόταν τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἀρκέσθηκε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ
θωρηκτὸ τὸν ἀδιόρθωτο Ραοῦλ Μπρελάν, μὲ μιὰ μηνιαία φυ-
λάκισι στὴν πλάτη, ἐπειδὴ λέει: «εἶχε χρησιμοποιοῦσι ὡς ἱματιο-
θήκη τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς σκαφάνδρου» :...

Καὶ τὸ σκάνδαλο ἔμεινε κρυφὸ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, γιὰ τὴν
ἀξιοπρέπεια τοῦ θωρηκτοῦ.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Ο ΠΡΟΔΟΤΙΚΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 33)

κλείδια κι' ὅταν δυσκολεύονταν, χρησιμοποιοῦσε καὶ τὸ μα-
χαίρι του!

"Ἐνας ἀπαίσιος στραγγαλιστὴς ἐπίσης εἶχε κεντήσῃ στὸ
μπράτσο του ἕνα γυναικεῖο χέρι, τὸ ὅποιο ἔκυβε ἕνα λουλουδί!
Ἦθελε νὰ εἰπῆ δηλαδὴ ὅτι δὲν ἔκανε καθόλου τὰ θύματά του
νὰ ὑποφέρουν. Τοὺς ἔκοβε τὴν ζωὴ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία πού μιὰ
γυναῖκα «δρέπει ἕνα ἄνθος»!

Ὁ φυβερὸς σαδδιστὴς πάλιν, ὁ Πῶλ Γκρυμὲρ κατὰ τὴν ὀλι-
γοήμερο παραμονή του στὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων, περνοῦσε
τὴν ὥρα του ἀγωνιζόμενος νὰ κεντήσῃ πάνω στὸ δεξιὸ πόδι του
τὴν εἰκόνα τῆς μοναδικῆς γυναικός, πού εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ
χέρια του. Καὶ πέθανε ἀπαρηγόρητος, στὴ λαιμητόμο, γιατί δὲν
κατάφερε νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

Μὰ κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ ἐγκληματικὲς γυναῖκες ἔχουν τὴν συ-
νήθεια νὰ στιγματίζονται. Δὲν χαλοῦν θέβαια τὸ στήθος, τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια τους, μὰ ζωγραφίζονται ὅτι μπορεῖ νὰ κρυ-
φθῆ μὲ τὰ φορέματά τους. Ἡ περίφημη κ. Ἀννώ κι' αὐτὴ δὲν
ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ τατουαρίσματος. Ὅταν ἦταν κλει-
σμένη στὶς φυλακὲς τοῦ Σαιν-Λαζάρ εἶχε δεχθῆ νὰ στιγματισθῆ
μὲ ἕνα τριφύλλι. Ἐπίσης ἡ Λουσιέν Μπλυμὲρ, ἡ μεγάλη Παρισι-
νὴ λωποδύτρια, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστὸ της, εἶχε
κεντήσῃ τὴ λέξι «Ἐκδίκησις».

Μὰ τὰ παραδείγματα τῶν στιγματισμένων καταδικῶν εἶνε ἄ-
πειρα. Ὅσοσο αὐτὰ ἀκριβῶς βοηθοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ
γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν νόμων νὰ ξεχωρίζουν τοὺς ἐγκλη-
ματίας καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ ὁμολογοῦν τὰ ἐγκλήματά τους.
Γι' αὐτὸ, ἡ αὐστηρότης στὶς φυλακὲς γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ «τα-
τουαρίσματος» εἶνε φαινομενικὴ. Ἀφήνουν τοὺς φυλακισμένους
νὰ στιγματίζονται, γιατί κι' αὐτὸ εἶνε ἕνας τρόπος γιὰ ν' ἀ-
νακαλύψουν τὴν σκοτεινὴ ζωὴ τους.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 42)

πού τοῦδωσαν μὲ τὸ θαυμάσιο ὄνειρο πού τὸν ἔκαναν νὰ ἰδῆ.

— Ἐτσι εἶνε! ψιθύρισε. Καθένας στὸν κόσμον πρέπει νὰ μὴν
στὴν θέσι πού τὸν προώρισαν ἡ αἰώνιες δυνάμεις. Τὸ μαγευτικὸ
δέντρο τῶν τροπικῶν, δὲν μεταφυτεύεται ἐπάνω στὶς χιονισμένες
κορυφὲς τῶν βουνῶν. Ἐτσι καὶ ἡ ἀγάπη δὲν πηγαίνει ἀλλοῦ
ἀπὸ κεῖ πού εἶνε προωρισμένη. Ὑστερὰ κάλεσε τοὺς ὑπασπι-
στάς του καὶ πρόσταξε:

— Νὰ ὀδηγήσουν ἀμέσως πάλι τὴν Μεντιτζέ στὴν πατρίδα
της καὶ νὰ τὴν φορτώσουν μὲ πλούσια δῶρα. Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐ-
τὴ εἶνε ἐλεύθερη!...